

Hezké Vánoce

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
1							*						
2							*						
3							*						
4							*						
5							*						
6							*						
7							*						
8							*						
9							*						
10							*						
11							*						
12							*						

Legenda : vodorovně

1 Staroegyptský bůh, velká rána lidově, otázka 6.pádu; 2. Kladenský velkopodnikatel, řezání dřeva, spojka podřadici; 3. Radiolokátor, sada, režisér Vít ?; 4. Filipínská sopka, týkající se stáji, volání na Olinu; 5. Německý určitý člen, lepidlo, latinský zápor; 6. Papoušek, fecké písmeno, mužské jméno; 7. Napadaná hmota, opak vnitřku, polní práce; 8. Slovenská feka, suity, Lidové noviny; 9. Litr, hrobař, nervový záškub; 10. Spojka, franc. určitý člen, trenér, agentura pro sběr informací; 11. Značka.draslíku, latinsky jsoucnost, římsky 600, SPZ Kladna, národní trasecká rada; 12. Spojka, den anglicky, All-in-One počítače, rodiště sv.Mikuláše v Turecku.

Svisle.

A. Aktiv, známá gruzínská píseň; B. Zálesák, označení kyselosti či zásaditosti; C. Evropský stát, ?? - hoc; D. Český herec, dohlížení; E. Neoblíbený spolužák, kladenská klinika, domácí Renata; F. Označení mouky, velká místnost, předložka, tvrdé bonbony; G. Tajenka; H. Předložka, dámské triko, slov. polní míra, potomci; I. Město, které dalo jméno moři, chráněná oblast, válcovaný profil; J. Hýkavcův, odstranění kalu, řím.1000; K. Japonský oděv, druh výtvarné techniky; L.Kočkovitá šelma, pevný obal pro drobné zboží; M. Jemná ovčí vlna, hlavní město Turecka.

Nápověda : AISA, blistr

Vánoční úvaha

Tak už je tady zase máme. **Svátky míru, pokoje, domova, poklidu, setkávání rodin.** Tak je vnímá spolu se mnou ateistická většina našeho národa. Ale rádi a ochotně bereme za své, jak Vánoce, tak všechny ostatní křesťanské svátky. „Ježíšek“-to je pojem, který vnímají především děti. Přináší jim dárky, přináší pocit bezpečí, cítí, že jsou milovány. A čím se člověk v mládí naplní, stačí možná na celý další život. Vydává pak z toho po troškách, žene se vpřed, stále čeká něco krásného a převratného. Většinou marně. Zastavme se proto o Vánocích, uvědomme si, že i dnešek je krásný, že přece zijeme. Vzpomínejme, vždyť s léty vystupuje do popředí zákonitě to dobré, to horší je potlačeno, ustupuje do pozadí.

Novodobá historie je spojena právě s narozením Ježíše, roky se počítají od té doby dopředu i dozadu. Před – a po Kristu, nebo jak je správnější – našeho letopočtu a před ním. Nevadí, že údaj o narození je nepřesný. Byť by dnes výpočet byl sebelepší, měnit to nelze – představte si ten zmatek v historických událostech, Bílá Hora, Karel IV. I tak se v datech staré i novodobé historie skoro topíme, o současnosti ani nemluví.

Starí Římané znali prosinec jako December, tedy desátý měsíc. Nový rok začínal březnem. Teprve roku 153 před n.l. stanovil senát 1. leden jako první den nového roku. Caesar při reformě kalendáře to potvrdil. A tak se tím řídíme dodnes. Hned po svátcích začne rok další – rok 2019. Copak nám asi přinese? Doufejme v dobré.

Pamatujete na staré pohledy? Vždy byl nápis „Veselé vánoce“. Soudím, že Vánoce nemusí a ani nebývají zrovna svátkem veselosti, smíchu. Jak je tedy prožít? Já se těším na tradiční večeři s kaprem o Štědrém večeru. Také na pěknou novou pohádku, která k Vánocům patří. Počasí asi nebude příznivé - procházky budou asi krátké. Prohlédněme si stará alba, přečtěme si uschované dopisy, prohlédněme rodinné památky. K Vánocům patří dobrá kniha. Mám jeden typ. Biolog, moderátor i spisovatel Václav Větvíčka vydal novou knihu s názvem „Jak voní můj domov“. Podle mého názoru je pokračovatelem řady Ota Pavel, František Nepil. Také on dověd vyprávět o těch nejobyčejnějších věcech, které se promění v zajímavé a poskytnou vám úplně nový pohled třeba na obyčejné patníky nebo schody a na spoustu dalších drobností kolem nás. Takže se těším na chvíli, kdy si v knížce budu listovat a znovu číst některé pasáže. Ale jistě máte i vy své milované knihy. **Tak Vám, čtenářům naší Svobody a vůbec všem dobrým lidem, přeji hezké svátky bez starostí a bolestí, a abyste si vánoční náladu přenesli i do nového roku.**

Pavel Hruban

Příjemné prožití svátků vánočních,

hodně štěstí, zdraví

a splnitelné cíle v novém roce

OKRESNÍ VÝBOR
KSČM
Kladno

V době zmaru jsme ohromili svět

Vždy, když se v Praze ocitnu na nábřeží pod Letenskými sady, zvednu hlavu. Na město odtud shlíží připomínka našeho úspěchu na světové výstavě Expo 58 v Bruselu. Z tehdejšího pavilonu se zachovala jen tato restaurace, protože ten původní výstavní na počátku 90.let minulého století vyhořel. Tvůrci restaurace, oceněné Zlatou hvězdou, počítali i s jejím snadným přemístěním do Prahy. Měla taky namále, když se na ni v rozchvacování státního majetku po roce 1989 na čas pozapomnělo a začala chátrat. Teď v opravené budově, kam se běžně návštěvník už nedostane, sídlí reklamní agentura. Ti mladší si jistě pomyslí, že to ani tak nevadí,

protože tu přece bývala luxusní restaurace. Ten pojem dnes znamená, že se jí člověk s průměrnými příjmy má vyhnout obloukem, protože za jediný oběd by utratil peníze na jídlo pro celý měsíc. Tak to ale v podniku zvaném místními Expo nebyvalo, protože okolní obyvatelé sem občas zašli na lahůdky typu šnečích hodů. A nezruinovalo je to na několik týdnů.

V období, které je teď prozeřimními novináři a části umělců označováno jako doba zmaru, jsme v Bruselu v roce 1958 ohromili svět tvůrčí invencí. Letos uplynulo 60 let od chvíle, kdy jsme za československou expozici sbírali chválu a ocenění. Nijak zvlášť se to nepřipomínalo, protože se to nehodí do obrazu zdevastované společnosti, kde téměř všichni trpěli útlakem a tvůrčí nesvobodou. Nejvíce to kupodivu opakují ti, jejichž popularita vznikla právě před rokem 1989. Vykupují se, aby dostali nové role, hráli jejich písně či pořádali jim výstavy? Někdy mám dojem, že až na čestné výjimky musí být třeba v každém filmu „úlitba antikomunistickým bohům“, aby na něj tvůrčí sehnali peníze. Protože ty teď pro změnu rozhodují o tom, jaký projekt se bude realizovat. Po téměř třiceti letech od převratu jde o poněkud smutný pohled na onen tvůrčí rozlet, o němž umělci tak rádi hovořili. Teď třeba herci považují za terno, když se uplatní v tzv. nekonečných seriálech, nebo dokonce získají „rolí“ v reklamě. Chápu, že z něčeho se musí platit nájem, hypotéka či další životní potřeby. Takové problémy ale řeší většina „neprivatizačních“ občanů. Snad proto se jim už několik desítek let vtlouká do hlavy představa o předchozí době zmaru, aby se lépe smířili s tou dnešní realitou?

Připouštím, že to teď jde lépe, protože se nacházíme v období, kdy se ekonomice daří. Občané si myslí, a je to vidět i na volebních výsledcích KSČM, že tuto stranu „do nepohody“ vlastně nepotřebují. Rozhlížejí se po rozličných hnutích, od nichž očekávají cosi nového, aniž by přesně věděli, co dotyční politici vlastně chtějí. Má nás to odradit? Myslím, že naše myšlenka sociální spravedlnosti není nic vyčpělého. Stále se bereme za obvyčejné lidi, za zlepšení jejich životního údělu, kterým by nemělo být sešňehování půjčkami po téměř celý produktivní věk. S těmi, kteří vyrazili světu dech třeba na výstavě Expo 58 tvůrčími nápady, by nás měla více spojovat právě ta snaha neustnout.

Petr Brány

Zážitky ze Staroměstské radnice v Praze

U příležitosti Mezinárodního dne diabetu 14. listopadu se vždy na Staroměstské radnici v Praze předávají za Svaz diabetiků ČR z.s. Poděkování a Syllabovy plakety těm, kteří se nejvíce zasloužili o pomoc diabetikům v boji s jejich chorobou. Nebylo tomu tak jen v loňském roce, protože probíhala rekonstrukce radnice. Ta se však už znovu skvěje, včetně orloje, v nové kráse. Slavnostní akt probíhá v Brožíkové sále za účasti vedení České diabetologické společnosti, zástupců Magistrátu hlavního města, Svazu postižených a dalších významných hostů. Slavnostní ráz podtrhuje i malý komorní koncert.

Za kladenské diabetiky obdržela Poděkování pí. J. Fialová a Syllabovy plakety – nyní již bývaly, primátor Kladna M. Volf a pí. E. Vlčková. Pro všechny to bylo velké vyznamenání.

Součástí akce je i následná prohlídka prostor radnice – krásných sálů, kde zasedalo

konšelsko i sálku za orlojem, kde jsme shlédli polední přehledku apoštolů v zářících rouchách i chod stroje. Místnost ústí do kaple Panny Marie, jejíž arkýř je vidět na boku radnice. Zde byl nainstalován nový, krásný zlatý oltář. Prohlídku jsme začínali v nejstarší části radnice – sále Jiřího z Poděbrad, jehož velká busta trůní v čele. Opravdu trůní, neboť zde byl tento král Sněmem českých stavů volen.

A protože je to můj oblíbený panovník a ještě pořád máme rok s "8", přidávám něco z historie a dvě pražské legendy, týkající se Staroměstské radnice.

Tak vezte:

Volba krále probíhala v „dvoukomorovém“ Sněmu českých stavů – nižší nekatolická /kališnická/ šlechta, s mluvčím panem Lvem z Rožmitálu a vyšší katolická šlechta, která měla „silnější hlas“, představovaná zejména pány ze Štemberka a Rožmberka. Uchazečů o uvolněný český trůn po smrti Ladislava Pohrobka v r. 1457, byla celá řada – hlavně zahraničních. Zájemci byli z řad rakouské šlechty, německý císař, francouzský král Ludvík IX., ten chtěl trůn pro teprve 11letého syna Karla, polští šlechtici i z rodu Jagellonců a další. Jediný český uchazeč byl pan Jiří z Poděbrad, bývalý správce země za nezletilého krále Ladislava Pohrobka.

Uchazeči už od ledna 1458 jednali se zástupci Sněmu – slibovali – ti bohatí odměny ihned, ti chudší z dědictví po pratečích apod. Jiřík vsadil na jinou kartu, jezdil po celém únor po českém království a přesvědčoval lid i volitele. Navíc měl sebou, a za sebou, velice schopného vyjednavatele, svou druhou ženu, Johanu z Rožmitálu, sestru pana Lva. Ta měla na své straně i biskupa Jana Rokycanu.

Sněm zasedal od konce února 1458 na pražské Staroměstské radnici a nemohl se dohodnout. Jednotlivé komory se vzájemně napadaly slovně, někdy končily spory až rukou na jílci meče. Nejen v Praze před radnicí, ale po celé zemi volal lid po českém králi – co s králem, který v zemi nežije, jehož řeči nikdo nerozumí, atd. ... Jiřík začal „vysílat zprávy“ do nepřátelského tábora o tom, že majetky, které získala katolická šlechta po husitském hnutí, nebudou v případě jeho zvolení „restituovány“ - a na to začali někteří páni slyšet, zejména pán z Rožmberka, který byl značně zadlužen.

Různé pověsti praví, že volitelé nakonec byli zavřeni na radnici od 27. února s tím, že nebudou propuštěni dokud nezvolí nového krále. Místo zbrojnošů prý stáli u brány dva kati, v podzemí prý byly připraveny žaláře apod. Jiřík prý zase nechal obklíčit radnici svými zbrojnoši. Co si páni uvnitř včítali, nevíme, ale určitě si neposílali kulky v obálkách /tak středověká pošta ještě nepracovala/ ani se vzájemně tajně nefotografovali mobily, aby protivníka mohli zkompromitovat.

Nakonec 2. března 1458 se brána sálu, kde zasedal Sněm, otevřela - před Jiřího Poděbradského předstoupil pan Zdeněk ze Štenberka a jménem katolických stavů ho oslovil jako krále. Vyzval všechny šlechtické rody, aby ho uznaly a vyjádřily mu svou poslušnost a oddanost. Jiří zase slíbil, že bude králem „obojího lidu“! Dnes by řekl „všeho lidu“. V následném průvodu na královský hrad šel jako nejménějším hned za královským párem - panem ze Štenberka, který jen o pět let později byl zakladatelem odbojné Zelenohorské jednoty a panem z Rožmberka, který se stal rovněž brzy královým odpůrcem.

První český /zvolený z české šlechty/ „husitský“ král Jiří z Poděbrad - byl také prvním panovníkem, který se - bohužel marně - pokusil o sjednocení Evropy. O Jiřího diplomatickém mírovém poselstvu, vedeném jeho švagrem, panem Lvem z Rožmitálu, jsme také již kdysi v tomto listě psali. EV

Mariánské Lázně 2018

V horkém létě jsem byl s manželkou a naším psíkem na třítydenní lázeňské léčbě, placené pojišťovnou, v hotelu PACIFIK****. Vzhledem k tomu, že jsem o Mariánské Lázně psal již loni, uvedu jen nové postřehy.

Úplnou novinkou je bezesporu Gradhotel NABOKOV, otevřený v květnu 2018. Nachází se 200 metrů od kolonády a je to vlastně komplex sedmi lázeňských domů, prakticky zastavěná Ibsenova ulice, s prostředním palácem, celým ze skla. Už to musí patřičně zaujmout každého bohatého návštěvníka. Já jsem si ho prohlédl při Dnu otevřených dveří. NABOKOV nechal, určitě s nemalými náklady, zrekonstruovat miliardář z Kazachstánu Salai Zaynalabidov. Osobně se s chotí zúčastnil slavnostního otevření a dal mu jméno podle rusko-amerického spisovatele Vladimíra Nabokova, který tu údajně ve 30. letech pobýval. Od tohoto hotelu vede nová pěšina k Lesnímu prameni, což je velice dobrá kyselka, která v parnech dokáže osvěžit.

Také jsme si vyjeli do nedalekých Františkových Lázní, kde na místním hřbitově jsem zapálil dvě svíčky svým vojenským kamarádům, z doby mé služby v blízkém Vojtanově (1959-61). U zdejšího útvaru PS jsem byl přijat za kandidáta KSČ.

Tropická vedra byla po celou dobu pobytu, což je pro procházky naší generace dost náročné. I přesto jsme se snažili chodit po obědě ven. Zaměstnanci 6. ZŠ Doberská se chystali na konec srpna do zdejšího hotelu St. Moritz v Třebízské ulici, tak jsme ho chtěli vidět. Cestou tam byl malý penzion, na kterém je pamětní deska prof. Theodora Lessinga, kterého zde zastřelili v srpnu 1933 dva henleinovci jen proto, že byl Žid. Pamatují se na starší český film, který byl o této události.

Nedaleko PACIFIKU je hotel MAXIM, kde je pamětní deska sovětského spisovatele Maxima Gorkého. U vedlejšího vchodu pro zaměstnance mne upoutal výstražný nápis s lebkou smrtihlavy a textem VSTUP ZAKÁZÁN a komoušům vzlást! Tak se zde šíří nenávisť vůči nám, komunistům.

Starý orloj na věži radnice.

K věstným znamením Prahy patří starý orloj na věži radnice staroměstské, který jest vzácnou památkou umění hodinářského. Ciferník ukazuje totiž hodiny dne i noci jak dle starého tak dle nového orloje, pak dni, měsíce a roky, východ a západ měsíce i slunce, planety a vůbec všechna znamení hvězdařská. Když hodiny bijí, zvoní smrt, která v rámci orloje stojí, a kývá lebkou na žida, jenž na druhé straně měsěcem v ruce potrásá. Mimo to otvírá smrt při odbíjení hodin dásně svoje, o každé hodině pak se objeví v okénkách nad orlojem postavy sv. apoštolů jedna po druhé. O původci umělých hodin těchto dí pověst, že jím byl slepý mládenec, jenž byl v umění hodinářském velmi zručný. Když pak mistrovské dílo svoje dokonal, obdivovala se mu všekera Praha a mnohá města žádala umělce, aby též jim takové hodiny postavil. Ale pražští konšelé, nechtějící, aby se též jiná města podobnými mistrovskými hodinami honositi mohla, dali mladému mistrovi oči vypíchnouti, aby takové dílo více zhotoviti nemohl. Slepý mládenec nereptal na tento nevděk konšelů, nýbrž vyžádal si jen toho, aby ho ještě jednou k hodinám dovedli, že v stroji něco opravit chce. Když se tak stalo, vytáhl nepozorovaně jedno z nejdůležitějších per, a hodiny od té doby více nešly, neboť je nikdo spravit nedovedl. Slepý mládenec pak ve svém známém prorocství mezi jiným uvedl, že toho roku, kdy starý orloj jíti počne, veliká vojna v Čechách zuřiti bude. (Jak známo, byly hodiny tyto opět opraveny a počaly v novoroční noci roku 1866 bít. Že skutečně toho roku v Čechách válka zuřila, jest každému známo.)

Socha P. Marie na radnici.

Na rohu věže při staroměstské radnici stojí ve výklenku socha Panny Marie s Ježíškem na rukou. Nyní jest pozlácena, jindy však bylo ji stěží lze rozeznati, neboť byla od větru a deště všechna zžernalá. Okolnost tato dala podnět k následující pověsti: V platnýřské ulici sloužila dívka, která kdykoli po náměstí šla, vždy se před sochou tou poklonila a rodiče boží v ochranu se poroučela. Jednou se těžce roznemohla a vzývala Pannu Marii, aby jí u syna svého zdraví vyprosila. V noci na to zjevila se jí ve snu bohorodiče a pravila k ní: „Prosa tvá jest vyslyšena, neboť jsi byla jediná, která sobě sochy mé všímala a úctu jí prokazovala. Ráno zdráva povstaneš!“ Po těchto slovech zmizela, a dívka ráno vstává, žádných bolestí více necítila. Vděčně vrhla se na kolena a Panně Marii vřelou modlitbou díky vzdávala. Pak spěchala na náměstí a také tam se před sochou vroucně pomodlila. Od toho dne nekráčela nikdy po náměstí, aby se aspoň chvíli před sochou Panny Marie nepozdržela a krátkou modlitbou neposílila. Pražské pověsti a legendy Josef Svátek

Cestou na kolonádu jsme potkávali hlavně cizince. Podle řeči i vzhledu jsem zkoušel udělat své vlastní pořadí četnosti národů, pobývajících v lázních. Suverénně nejvíce hostů je Rusů. Od časného rána dodržovali pitný režim, léčivou vodu upijeli ze džbánků i PET lahví. Mají zde i pravoslavný chrám sv. Vladimíra, který byl každodenně plný věřících. Ve městě jsou i jiné kostely, kromě katolického a protestantského i církve anglikánské. Židovskou synagogu jsem neviděl.

Další v pořadí četnosti národů jsou Němci, pak my, Češi, velkou skupinou jsou Asiaté, pořád vše fotografující. Z Arabů jsou vidět více jejich ženy, zahalené muslimskými šátky. V menším zastoupení jsou Angličané, Belgičané, Ukrajinci, Slováci a Izraelci. Jako zajímavost uvedu, že běloruský prezident Lukašenko sem posílá obvyčejně pracující, ženy i muže, na léčení za odměnu, na státní útraty. Mluvil jsem o tom s jednou důchodkyní ze zemědělství, připomnělo mi to rekreace ROH.

Na závěr se musím umínit o Zpívající fontáně. Večerní program ve 22 hodin, doplněný o barevné osvětlení, je úchvatná podívaná. Zážitek, na který se nezapomíná. J.Frolík

† Dne 12. prosince jsme se v obřadní síni kladenských hřbitovů naposledy rozloučili s obětavým, pracovitým, opravdovým komunistou, od prvopočátku členem VV OV KSČM Kladno, předsedou ZO KSČM Braškov, s. Václavem HYTECHEM, příkladným distributorem SVOBODY a členem sekce Ochránců státních hranic při KČP. Zemřel neočekávaně ve věku 87 let. Byl vždy pevnou oporou vedení OV pro svou přírozenou autoritu, ale též neutuchající energií a optimismus. Navíc práci jeho šikovných rukou budeme ještě dlouho používat. Také nám ty ruce budou chybět, ale nejen ony, celý náš „Vašík“, dobrý kamarád. V srdcích nám však zůstane navždy!

Čest jeho světlé památce !

OV KSČM Kladno

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256,

E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: http://kladno.kscm.cz,

MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí